

תת"ע (באר שבע) 1926-09-25 - מדינת ישראל נ' סופיאן עמור

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 1926-09-25 מדינת ישראל נ' עמור
תיק חיצוני: 41250083213

לפני כבוד השופט רועי בראון

מדינת ישראל	מאשימה נגד
סופיאן עמור	נאשמים

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

על פי האמור בדוח ובכתב האישום, יוחסה לנאשם עבירה בכך שנהג ברכב, שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה. בגוף הדוח צוין כי על המבקש להתייצב לדיון.

לטענת ב"כ המבקש בהיותו קבלן, סיכם הוא עם מרשו להסדיר את הייצוג אולם דודו נפטר ממחלה קשה, ולא יכול היה להתייצב אצלו בשל אבלו. כמו כן טען ב"כ המבקש כי יש לקבל את הבקשה וכי עשוי להגרם בכך עיוות דין.

המאשימה התנגדה לבקשה. לדבריה המבקש זומן כדין במסגרת מפגש אזרח - שוטר וזה מתועד במצלמת הגוף של השוטר. עוד נטען כי המבקש כלל לא ריפא את הפגם, לא התייצב ולא ביקש כל דחיה, ועל כן לא נגרם כל עיוות דין.

דין

בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו....

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה

ובהמשך:

כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו.

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

בחנתי את טענותיו של המבקש ולא מצאתי מקום לקבלן. בהיות מצלמת הגוף של השוטר, הרי שהיה על המבקש להתייצב לדיון הקבוע לו.

המשיבה הגיבה כי המבקש כלל לא תיקן את הליקויים, ואף אם עשה כן, הרי שהיה על המבקש להגיש

את הבקשה בסמוך למועד הדיון בהינתן פסק הדין, או לכל הפחות להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון. באחריותו של כל אזרח לוודא את חובותיו ואת המצופה ממנו על פי חוק, ושעה שקיבל המבקש את הדוח לידי היה עליו לטפל בעניין, להתחקות אחר התאריך שנקבע עבורו ולהתייבב לדיון.

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, הרי שכפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל:

על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573-17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)).

לא נעלמו מעיניו של בית המשפט נסיבותיו האישיות של הנאשם והיותו שרוי באבלו, אולם העדרותו מן הדיון והעבודה כי נבצר ממנו להתייבב אצל בא כוחו, כמוה גם שגיאה או תקלה אדמניסטרטיבית, אינן יכולות להביא לביטולו של פסק דין חלוט או להנעת מערכת הצדק מחדש.

כבר נאמר בהקשר זה בעפ"ת 28195-04-25 אלקיעאן נ' מדינת ישראל:

נקבע בפסיקה עניפה כי שכחה, טעות או משרדית אינן מהוות נימוק מספק להצדקת השיהוי ואי עמידה בזמנים שנקבעו בחוק.

עוד לעניין האמור ראו גם רע"פ 9142-01 איטליא נ' מדינת ישראל, שם נקבע:

על מנת לשכנע את בית המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק הדין, ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא, משהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי התייבבותו לדיון. שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון... דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו.

כמו כן, נראה כי העונש שנגזר על הנאשם מצוי במתחם ההולם והינו ראוי, ואינו חמור יתר על המידה, כדברי הבקשה.

בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה ולהניע לשווא מחדש את גלגליה של המערכת.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט.

לאור האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש ולכן לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

נכח גזר הדין, באם המבקש לא פעל להפקדה מידית של הרישיון, נדרש הוא להפקיד לאלתר את רישיונו במזכירות בית המשפט לתעבורה בבאר שבע.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"ו, 15 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.